

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **A. S.**, nar., státní příslušnost, trvale bytem, t. č. v, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018, čj. KRPB-139975-14/ČJ-2018-060022-SVZ,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, čj. KRPJ-139975-14/ČJ-2018-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního

vyhoštění na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 17. 6. 2018 do 16. 7. 2018, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

II. Žaloba a její doplnění

Žalobce namítal, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na jeho nespolehlivost pramenící z využití padělaných dokladů občana Rumunska. Žalovaná však nehodnotila, že žalobce s ní po odhalení spolupracoval, a to i co se týče zjištění jeho skutečné identity. Žalované dobrovolně poskytl svůj skutečný moldavský cestovní doklad a dobrovolně tak uvedl své údaje, které jsou nezbytným podkladem pro možnost vedení správního řízení a eventuální realizaci správního vyhoštění. Žalovaná pak rovněž nijak nehodnotila to, že doba jeho pobytu na území ČR byla zcela zanedbatelná a se svým padělaným dokladem zde pobýval jen dva dny. Žalobce se doposud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a s žalovanou ihned po odhalení padělku rumunského dokladu naprosto spolupracoval. I vzhledem k intenzitě jeho nelegálního jednání dosahující mezi případy využití padělaného dokladu jednoznačně té nejnižší možné hranice intenzity závažnosti protiprávního jednání, je paušální závěr o jeho nedůvěryhodnosti nepřijatelný. Naprosté odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření za účelem zabezpečení účelu zajištění pak nemůže samo o sobě obstát.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. V žádném případě tedy nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalované. Žalovaná totiž v případě cizinců, kteří se na území České republiky nacházeli po uplynutí doby k vycestování stanovené pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění (byť třeba i nepřiliš dlouhou dobu, jak tomu bylo v případě žalobce), bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince.

Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 As 20/2016 ze dne 28. 4. 2017 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž pokud cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, fakticky správní orgány vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Obdobně je třeba dle názoru žalobce odmítnout jakékoliv paušalizované a neindividualizované posuzování zajištěných cizinců, přičemž žalovaná

takto postupovala. Fakticky totiž vyšla pouze z existence padělaného rumunského dokladu, aniž by blíže posuzovala individuální okolnosti případu.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná především uvedla, že žalobce byl kontrolován hlídkou PČR dne 17.6.2018 v prostorách ubytovny na ulici Palackého třída 2844/148 a v Brně, přičemž hlídce pro účely prokázání své totožnosti předložil identifikační kartu Rumunské republiky č. NR x. Předložený rumunský doklad vykazoval znaky padělku, a tudíž byl vyzván k prokázání totožnosti jiným dokladem. Na tuto výzvu předložil cestovní pas Moldavské republiky opatřený biometrickými prvky č., znějící na jméno A. S., nar. Téhož dne ve 21.20 byl zadržen dle § 76 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“). Dne 20.6.2018 pak byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a následně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce trvání 3 roky.

Žalovaná dále uvedla, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledala existenci důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je tak v posuzovaném případě zcela nedostatečný institut k zajištění cíle sledovaného správním vyhoštěním. Žalobce již v minulosti nerespektoval povinnost pobývat na území ČR s platným vízem, které by odpovídalo skutečnému účelu jeho pobytu, tj. výkonu pracovní činnosti. Naopak k prokázání své totožnosti použil zcela vědomě padělaný doklad totožnosti. Rovněž byly zjištěny rozpory v jeho vyjádřeních. Během řízení o zajištění totiž uvedl, že z jeho rodinných příslušníků na území Evropské unie pobývá jenom bratranec v Rumunsku. V odvolání přitom uvedl, že jeho bratr pobývá ve Velké Británii. O této skutečnosti se však předtím ani na přímý dotaz správního orgánu nezmiňoval. V řízení o zajištění pak uvedl, že věděl o padělání dokladu, kterým se prokazoval. V odvolání však uvedl, že mu tato skutečnost nebyla známa. Dle názoru žalované takováto rozporná a účelová tvrzení zcela jednoznačně potvrzují nedůvěryhodnost žalobce.

Z žalobcova vyjádření v průběhu správního řízení také zcela jednoznačně plyne, že nemá možnosti si zabezpečit na území ČR ubytování a nedisponuje ani finančními prostředky k hrazení nákladů potřebných k zajištění jeho základních životních potřeb, což jsou další z podmínek umožňujících uložení zvláštního opatření jako alternativy k samotnému zajištění.

Žalovaná závěrem uvedla, že popsané jednání žalobce oslabuje důvěryhodnost a spolehlivost jeho osoby, neboť jim zcela zjevně demonstuje neúctu k právnímu řádu a povinnostem z něj vyplývajícím. Takové jednání má pak zcela oprávněně za následek existenci důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění a současně i vylučuje kumulativní splnění podmínky pro uložení zvláštních opatření spočívajících v tom, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění a žalobce je současně bude schopen naplnit.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Ze **správního spisu** vedeného v této věci zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 20. 6. 2018 byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol. Žalobce především uvedl, že do ČR přicestoval v sobotu 16. 6. 2018. Z Moldavské republiky cestoval do ČR do Brna autobusem, aby zde mohl pracovat. Za pobytu v Moldavské republice si našel na internetu inzerát nabízející rumunské doklady. Asi tři dny před odjezdem do ČR poslal prostřednictvím řidiče autobusové linky Ocnite-Kišiněv 200 Euro a svůj cestovní doklad muži, se kterým se zkontaktoval na základě inzerátu. Setkal se s ním potom před svým odjezdem v Kišiněvě na autobusovém nádraží, přičemž od něj dostal rumunský doklad s nabídkou zprostředkování práce v Brně někde na stavbě. Po žalobcově příjezdu do ČR mu řidič autobusu zastavil na benzínové stanici poblíž Brna. Tam jej převzal jiný muž, který dal žalobci 2000 Kč na zaplacení řidiči autobusu. Následně jej odvezl na ubytovnu, kde byl druhý den kontrolován policií. Na recepci se přihlásil s rumunským dokladem a v pondělí měl začít pracovat po dobu 90 dnů na stavbě. Žalobce k dotazu správního orgánu výslovně uvedl, že věděl, že rumunský doklad je padělaný. A jeho používání je protiprávní. Opatřil si jej, aby mohl pracovat. Povolení k zaměstnání ani živnostenské oprávnění neměl. K dotazu správního orgánu dále uvedl, že v Rumunsku má bratrance a jeho dcera a manželka žijí v Moldavské republice. Součástí správního spisu je i odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20.6.2018, č.j. KRPB-139975-12/ČJ-2018-060022-SV. V něm žalobce mj. uvedl, že nevěděl, že doklad je padělaný. Rovněž uvedl, že jeho bratr žije trvale ve Velké Británii a pokud bude nucen respektovat zákaz vstupu, pak nebude moci bratra a jeho rodinu navštívit, což pro něj bude velmi obtížné.

Stěžejní žalobní námitkou v nyní posuzované věci je nesprávné posouzení aplikace zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce je totiž přesvědčen, že v jeho případě bylo možno uvažovat o využití zvláštních opatření, přičemž paušální odmítnutí jejich využití považuje za nesprávné.

Žalobce byl napadeným rozhodnutím žalované zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

Uvedené nebezpečí ohrožení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaná spatřovala v předešlém jednání žalobce, které demonstruje jeho přístup k právnímu řádu České republiky. Žalobce se totiž při pobytové kontrole vědomě prokázal padělaným dokladem, aby mohl vykonávat výdělečnou činnost bez jinak nutného příslušného povolení. Dle soudu je zřejmé, že v případě žalobce nejde o prosté porušení právních předpisů (například pro nelegální pobyt na území z důvodu pouhé expirace víza), ale o závažnější, „kvalifikované“ porušení právních předpisů, kterým je zejména opatření si falzifikátu (veřejné listiny), tj. průkaz totožnosti občana Evropské unie (Identifikační karta Rumunska č. XT x) a jeho vědomé předkládání při prokazování totožnosti při na území České republiky. Lze tak přisvědčit žalované, že již tento fakt jasně indikuje hrozbu ztěžování výkonu správního vyhoštění, což plyne i ze samotné dikce § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy se v rámci demonstrativního výčtu důvodů pro zajištění uvádí i obava z maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění v důsledku uvedení nepravdivých údajů o totožnosti v řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 3 Azs 120/2016 – 31).

V obecné rovině lze souhlasit se žalobcem, že zákon o pobytu cizinců v souvislosti s řízením o správním vyhoštění sleduje zájem na tom, aby byla používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci. Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Ověření, zda nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je proto jednou ze zákonných podmínek pro aplikaci zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

V intencích citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud již v řadě rozhodnutí dovodil (srov. rozsudky ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013-28, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 As 112/2013-24, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016 – 31), že uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že (i) cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a zároveň (i) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění byť jen jednoho z těchto předpokladů je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 – 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Tento postup by byl neúčelný v případech, kdy má policie důvodné podezření o nebezpečí, že by výkon (případného) rozhodnutí o vyhoštění mohl být ztěžován či mařen ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle §

123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56).

Námítky žalobce směřovaly proti tomu, že nebyly přímo hodnoceny předpoklady k uložení mírnějších opatření. Výše však již bylo vyloženo, že aplikace zvláštních opatření je vázána rovněž na předpoklad, že neexistuje důvodná obava, že by se cizinec případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal tj. *objektivní* složka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56). Je tedy zřejmé, že v případě absence objektivní složky nelze dále uvažovat nad uložení zvláštního opatření.

Soud přisvědčil závěru, že důvěra v žalobce byla natolik oslabena, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. Žalobce se prokazoval pod falešnou identitou občana Rumunska, aby navodil dojem, že v České republice může pracovat, čímž úmyslně a závažným způsobem porušoval zdejší právní předpisy. Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva. Žalovaný měl tedy dobrý důvod domnívat se, že pokud by k tomu měl žalobce příležitost, opětovně by svoji identitu změnil nebo by podnikl jiné kroky k tomu, aby unikl ze zorného pole státních orgánů, čímž by bylo správní vyhoštění zmařeno.

Soud k věci rovněž uvádí, že žalovaný nerozhodoval o zajištění žalobce pouze na základě toho, že měl padělané a pozměněné doklady, a nepřihlédl k individuálním okolnostem jeho věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný kladl důraz na to, že žalobcovo jednání bylo úmyslné a bylo vedeno snahou o nelegální výkon práce na území České republiky. Je pravda, že prokazování se padělanými doklady bylo pro vyloučení možnosti užít zvláštní opatření stěžejní. To však není projevem nedostatečného posouzení žalobcovy věci, ale toho, že se jedná o natolik závažné porušení právních předpisů, že značně zužuje prostor pro udělení zvláštního opatření. (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56, nebo ze dne 15. 8. 2016, č. j. 8 Azs 43/2016 – 23).

Žalovaná tedy dospěla k udržitelnému závěru o neúčinnosti, respektive nedostatečnosti mírnějších donucovacích opatření z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů (tedy pro absenci *objektivní* složky). Lze souhlasit se žalovanou, že žalobce dal svým předchozím jednáním jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá respektovat. Argumentace poukazující na jeho ochotu a způsobilost se žalovanou spolupracovat i v případě, že by nebyl omezen na osobní svobodě (*subjektivní* složka), tedy nemůže nijak ovlivnit závěr o zcela odůvodněné nemožnosti aplikace zvláštních opatření.

Pokud tedy žalovaná v nyní projednávané věci dospěla k závěru, že aplikaci zvláštních opatření v daném případě vylučuje hrozba maření výkonu správního vyhoštění žalobcem, nebylo zde již důvodu, aby dále posuzovala, zda by byl schopen prokázat existenci podmínek vyžadovaných jednotlivými zvláštními opatřeními.

Soud přesto pro úplnost dodává, že v posuzovaném případě nebylo možno uložit mírnější opatření. Dle [§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců](#) se zvláštním opatřením rozumí „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí. Žalobce sice pobýval na ubytovně, ale je zřejmé, že si nemůže obstarat prostředky legální činností a současně ani nedisponuje žádnými finančními prostředky na hrazení bydlení. Na území ČR tedy neměl žádné konkrétní místo pobytu, aby bylo možno využít opatření dle § 123 b odst. 1 písm. a). Pokud cizinec nesdělí bližší údaje o místě svého pobytu na území České republiky ani nenavrhne způsob, jakým by měly být tyto údaje získány, nelze iniciativu bez dalšího přenášet na žalovanou, neboť cizinec sám neposkytl pro určení místa pobytu dostatek indicií (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. [10 Azs 31/2017 – 19](#)). Žalobce rovněž uvedl, že na území ČR nemá žádný majetek. Žalobce tedy neměl prostředky na složení finanční záruky, a rovněž ani její složení nenabídl. Nebylo ani možné uložit povinnost hlásit se ve stanovené době na policii, neboť žalobce neměl na území ČR, kde pobývat a současně ani jeho předchozí chování neposkytovalo záruku, že by této povinnosti dostál. Žalobce ani na území České republiky neměl žádné kulturní, sociální či jiné společenské vazby.

Soud pro úplnost dodává, že napadené rozhodnutí není v rozporu s návratovou směrnicí. Požadavek čl. 15, aby bylo k zajištění cizince přistoupeno pouze tehdy, kdy není možné účinně využít mírnějších opatření, byl v projednávané věci zohledněn.

V. Náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako celek zamítl, jelikož nebyla důvodná (výrok I. tohoto rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.). O odměně za zastupování žalobce ustanoveným právním zástupce bylo rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. srpna 2018

v.r.

JUDr. Petr Polách,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.